

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— întocmită de preotul IOSIF TRIFA —

ANUL II.
Nr. 6

SIBIU,
8 Februarie
1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Un an de muncă plină de rod, în viața „Oastei Domnului“ din Capitala țării, București.

Sărbătorirea celui dintâi an de lucru.

Dumnezeu ne-a învrednicit să sărbătorim un an de lucru a legii „Oastea Domnului“ dela București într'un chip cu totul înălțător. Biserica Manu Cavafu, era în ceasurile acestea de sărbătorire, ca în zilele marilor praznice, în ce privește norodul venit, și ca în zilele de mare reculegere, reculegere de mânăstire, în ce privește ținuta sufletească. Cei aproape 200 de ostași (din centrală și secția Părintelui Ouatu), i-au dat o frumuseță rară prin cântarea de obște într'o disciplină ostășească cuceritoare.

După slujba de rugăciune (din programul de evanghelizare al Bisericii), Părint. Ouatu a început programul „Oastei“ prin minunata Cântare a unui Psalm și »Cămara Ta Mântuitorule«.

Apoi Părintele Protoereu C. Moisiu, parohul Bisericii, și-a arătat bucuria sa în Domnul, pentru o așa de măreață adunare duhovnicească, talmăcind-o printr'o asemănare cu cele dintâi adunări ale creștinilor, când râvna pentru o viață nouă, o viață după voia Domnului, în ascultare de El, le dădea însușirea de ostași ai lui Hristos. Sfinția Sa a făcut o caldă mărturisire pentru Părintele Trifa și lucrarea sa de chemare sub steagul lui Iisus Biruitorul.

După ce »Oastea« cântă un imn bisericese, fratele no-

stru I. Gr. Oprișan, face o duhovnicească dare de seamă asupra »Oastei Domnului« din întreaga țară. (Dăm mai jos acest cuvânt).

Iarăși mai cântă »Oastea« un imn din sfintele cântări ale Bisericii, după care fratele ostaș Al. Lascarov-Moldovanu, a făcut o dare de seamă asupra lucrării unui an a »Oastei Domnului« din București, care se împlinea chiar în seara aceea de 21 Ianuarie. (Dăm și acest cuvânt în foaie).

Se cântă »Iisus Regele Cel Mare« și un imn.

Apoi ia cuvântul Părintele »ostaș« Toma Chiricuță, a cărui vorbire caldă, încercăm s'o prindem, în altă parte a foii.

Oastea cântă: »Mai lângă Domnul meu« și o rugăciune minunată către Prea curata Maică a Domnului.

Încheie apoi Părintele Moisiu, cu o caldă mulțumire pentru această sărbătoare de zidire sufletească, cu făgăduința, că roadele acestui praznic înălțător, vor fi prilej de arătare și mai adâncă în Biserica sa...

Cum poporul nu se mai sătura de petrecerea această necunoscută până acum, »Oastea« a urmat să mai cânte »Deșteaptă-te creștine«, »Bate moartea la fereastră« și altele, cari au mișcat adânc norodul

pentru care Biserica era cu totul neîncăpătoare.

Părintele Păunescu, vrednicul ctitor sufletesc de la

Căramidarii de jos, a făcut invitație Oastei să vină și la Biserica Sa.

Secretarul Oastei.

Lucrarea Oastei.

Din cuvântarea de deschidere a sărbătoririi unui an de lucru a Secției București.

Răsfoind Cartea Vremii, care se cheamă Istoria, se pare că niciodată stricăciunea n'a fost mai rea ca acum. Aiurea — și mai ales la noi. Cuvântul sf. Apostol Pavel, niciodată n'a sărit în ochi mai mult cu privire la »acoperirea Evangheliei pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte a orbit-o (Satan) dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos« (II Cor. 4, 3—4).

Trăim o vreme de arătoasă față de cultură (părându-ne nouă înșine și altora, că suntem tare învățați, întocmai ca o casă, care are fața dela uliță tare arătătoare, iar în lăuntru e putregaiu și murdărie), — dar pe când părem noi așa de purtați de cultură, totuși »diavolul e domnitorul lumii acesteia«! Cultura noastră este o colivie mai largă, dar colivie! Și sufletul oamenilor, ca vulturul legat cu sfoară mai lungă. Dar legat! Deci cu plumb în aripi. Căci e vremea culturii fără avânt, fără Dumnezeu. Nici când în București, n'a staț alături mai multă risipă

și destrăbălare deșuchiată, cu atâta suferință cutremurătoare. Acesta e răsunetul culturii care nu e cărmuită de Iisus și Biserica sa. În orașele de provincie (incolo prin țară) este o acreală sufletească, neasemănat mai rea și ca în București. Vermina păcatului colcăie. Sărăcia și boala găsește mult mai puțină îngrijire ca la București, unde câteva adunări creștinești ale Bisericii fac lucrare minunată. Iar în lumea satelor, mai ales în Vechiul Regat și Basarabia, în multe părți, crește buruiana nevolnică până n'tinda Casei lui Dumnezeu. Bisericiile pustii. Cărciumele pline. Drumurile gem de tâlhari. Și pretutindeni, premiul I. la sudalme, vrajbă și înrăire.

Într'o astfel de vreme îngrijorătoare, când viața a eșit din scoc, iar singura osie de susținere sufletească, e sărită dela loc, — trebuia o mișcare de întoarcere la Dumnezeu, o mișcare de luptă contra păcatului, de luptă a celor »chemăți, aleși și credincioși« (Apocalips 17, 14) împotriva marelui vrăjmaș al sufletelor.

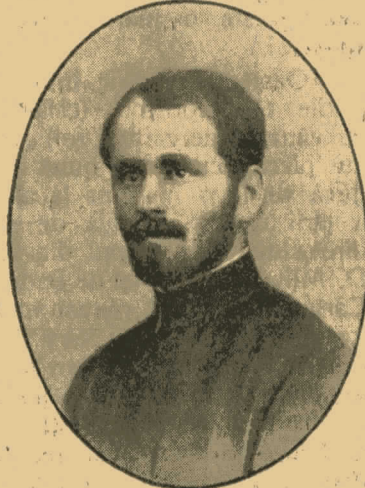
O astfel de mișcare este

Preot Toma Chiricuță

Dl I. Gr. Oprișan

Preot V. Ouatu

Scriitorul Al. Lascarov-Moldovanu

Prea zeloșii și de Dumnezeu însușiați conducători ai »Oastei Domnului« din București.

aceea care a purces dela Sibiu, din inima Inalt Prea Sfințitului Metropolit Nicolae, îndată după războiu. »În fața vremurilor schimbate, spune Inaltul Păstor, ne trebuia o preoșime mai activă (mai lucrătoare), ne trebuia o pornire de reînșănătoșire religioasă. De aceea am purces la trezirea acestei porniri. *Imi trebuia un organ de publicitate (o foaie) și un om. Cine era omul care să mă înțeleagă? Dumnezeu m'a oprit cu gândul asupra lui Iosif Trifa, modestul preot din Munții Apuseni.* L-am chemat. A venit. Dumnezeu l'a ajutat în munca sa cea rodnică. Mulțumesc lui Dumnezeu că am găsit în Părintele Trifa omul de nădejde care mi-a înțeles scopul.

E vorba dară, cum spune chiar părintele Trifa, de o »mişcare de renaștere sufletească, de pătrundere în adâncimile sufletești ale omului, pentru a înțărca răul de la izvor și a porni binele și îndreptarea tot de la izvorul puterii și al îndreptării, care este Iisus Mântuitorul.

Mai întâi, prin »Lumina Satelor« s'a pregătit terenul. Este foaia populară care a trezit și fărmuit mai temeinic, setea religioasă pe matca dreptei credințe. A ajuns la un tipar de 20.000 de foi. A întors, la Biserică, sute de sectanți.

Cel mai de seamă rod al acestei solii a fost mișcarea *Oastea Domnului* ce înnumără azi aproape 30.000 de membri în toată țara. Ea s'a născut în pragul anului 1923 printr'o înșuflată chemare a Părintelui Trifa »de intrare creștinească în anul cel nou cu hotărâre de luptă împotriva bețiilor și sudalmelor«. Acela care se simțea »un umil gornist al Marelui Comandant« a început astfel să strângă suflete sub steagul și conducerea lui Iisus Biruitorul.

Să nu-și închipuie cineva, că dacă »Oastea Domnului« a pornit lupta, mai ales împotriva alcoolismului, a ținut să fie o societate antialcoolică. Nu. A început așa pentru-că, la noi, beția este o mare plagă, — dar este și un mare simbol al diavolului. Nici o patimă nu macină mai mult poporul nostru, ca beția! De nicăeri nu capătă dracul mai mulți ortaci și mai multă vamă. Cum însă toate lucrările Ispitorului sunt de fapt o beție (o plăcere dulce care fură mințile), »Oastea Domnului« pornind contra beției, a purces la luptă *contra lui Satan și a uneltirilor lui de tot felul.*

S'au supărat unii, chiar din rândul clerului, de numele acesta: »Oastea Domnului«, pe care l'a luat societatea noastră. Dăm mai jos trei răspunsuri potrivite, chiar de ale preoților noștri.

»Oastea Domnului, zice Părintele Toma Chiricuță, nu însemnează o nouă tovărășie în Hristos, căci ostași ai Lui suntem toți acei cari ne-am îmbrăcat în El prin Botez. *Cum însă este azi o dezertare aproape în întregime din viața creștină, Oastea Domnului este care ne rechemă la datorie, să intrăm în vechile și sfintele fă-*

gașuri ale Bisericii lui Hristos.

»Oastea Domnului«, scrie în Curentul ortodoxiei, Octombrie 1930, Părintele Ștefănescu, protoereul Valenilor de Munte, sunt elevii cari, prin felul lor de viețuire, prin mergerea regulat la Biserică, prin iubirea și cinstirea preotului lor, iau premii la trecerea clasei.

Părintele Moisiu, protoereul Capitalei, zice că: precum în armată sunt ostași ce stau, sau se cred că stau la adăpost în orașe, departe de hotare, și ostași ce stau de veghe, neconținut, la frontiere, așisderea cei din »Oastea Domnului« sunt soldații și ofițerii ce păzesc cu grijă hotarele, ce veghiază ca vrăjmașul să nu între în cetatea sufletului lor.

Iar Inalt Prea Sfințitul Metropolit Nicolae arată, că »azi nu mai e vremea plugului de lemn. Felurile de lucrare întrebuițate înainte de năvala sectară, nu mai ajung. Trebuie să împărțăm poporul cu realitățile superioare ale vieții spirituale, să-l aducem în legătură vie cu Hristos, dându-i Sfânta Scriptură.

Rostul Oastei Domnului este tocmai de a ajuta Biserica spre a avea în ea nu numai *ostași de drept* (prin matricularea lor la preot), ci *ostași de fapt*, ostași de supunere desăvârșită la chemările ei. Când acest rost va fi fost pretutindeni împlinit și vom fi revenit la creștinătatea celor dintâi veacuri, numai atunci tovărășia »Oastea Domnului« va înceta.

În cei 8 ani de când ființează, Oastea a adus la picioarele Mântuitorului peste 15.000 de nărașiți în beție și sudalme. În țara în care sunt 1/2 milion de crâșme (la 18 mii de biserici și 32 mii de școli), în țara în care se bea de 16 miliarde de Lei alcool, în țara în care se află prin sate 5—10 cazane de spirt și nici o Scriptură, e o binecuvântare să împuținezi pe cei din spitale, din casele de nebuni și din temnițe, prin aducerea la Marea Jertfă de pe Golgota a 15.000 de păcătoși. Dacă, în ce privește sudalma, numai Ungurii ne mai întrec, dacă »hula împotriva Duhului Sfânt nu se va erta în veac« (Marcu 10, 20), dacă în Vechiul Testament ea se pedepsea cu moartea, iar azi Italienii o pedepsesc cu închisoare și amendă (pedepsă în bani), cine nu vede că a aduce mii de oameni la adevărată pocăință, la înțelegerea vocii lui Dumnezeu, este o mare binecuvântare?

»Oastea« a găsit în rândurile ei colportori (călători cu vânzare de cărți și foi) cari au plecat cu voie bună să ducă de la o margine la alta a țării cartea și foaia de zidire sufletească. Unul din ei, D. Mihalache, un fel de Badea Cârțan, a desfăcut numai anul trecut de 60.000 Lei cărți. — Cărțile Părintelui Trifa, un mănunchiu de 20, au frământat cu mare binecuvântare sufletele. Unele din ele, la a treia tipăritură, au eșit în 20.000 exemplare. — Adaosul creștin al »Luminii Satelor« foaia: »Oastea Domnului« este o

solie care mărturisește, săptămânal, o mișcare sufletească de adâncime. — Tipografia, editura și librăria cu acelaș nume, ajută înprăștierea cuvântului de mântuire sufletească.

Metoda (felul de a munci) a unui ostaș al Domnului este ca și a unui bun soldat. Inscriindu-se în »Oaste« o rupe cu viața de mai înainte. Stăruiește, la Crucea Mântuitorului, neconținut în hotărârea sa. Are o supunere fără nici o împotrivire față de Dumnezeu. Slujește numai Domnului său. *Invață meșteșugul de ostaș* ca să crească în darul lui Dumnezeu: folosește, ca în războiu, telefonul rugăciunii; cercetează Biserica regulat, având părtașie deplină cu tainele mântuitoare. Dacă Iisus e Comandantul, Biserica e cazarma noastră. Folosește, zilnic Scriptura. Are ochii așintiți spre Golgota marelui Biruitor. Ostașul e sarea nestrucăciunii și aluatul cel nou care dospesște frământătura veche.

Cine a fost la Iași, a văzut lucrarea minunată, înălțătoare, a legiunii Oastei condusă de înțeleptul Păstor sufletec, părintele Chirica. Așisderea la Telega, unde părintele Zinculescu stăruiește, cu multă râvnă, la desăvârșirea »ostașilor« săi. La Slon, părintele Vasilescu a câștigat 2 din cele 3 sute de săteni pentru Oastea Mântuitorului. Călătoriile sale duhovnicești sunt pline de binecuvântată roadă. Nici un sectant n'a mai rămas în sat. La Șugag, Săsciori e o lucrare binecuvântată cu multe roade. La Sf. Gheorghe, Părintele protopop A. Nistor își face un punct de onoare a număra la capul anului de muncă mai mulți »ostași« și mai bine înarmați pentru viață. La București de ani de zile »ostașii« s'au hrănit sufletește la Părintele Chiricuță Toma, iar o secție (un despărțământ) sub conducerea părintelui Ouatu, încearcă prigoana celor ce fac voia lui Dumnezeu... La Tecuci fr. avocat Corodeanu poartă eroic steagul, iar la Pașcani doctorul Samson încearcă cea mai bună legătură sufletească dintre ostașii unui județ, prin un fel de muncă deosebit al său, ca doctor al trupului și al sufletului. — De

pretutindeni, în țară, avem vești de bună rodnicie. În Bucovina, un elev de cl. VII, ne minunează prin râvna și priceperea sa duhovnicească.

Dar ca urmare a vieții noi începute de ostași și trăite cu dărză hotărâre, aflăm de pretutindeni și de mari prigoane. E cel mai bun semn pe care ni-l arată Evanghelia despre ostașii lui Iisus. Pomenim cazul din jud. Putna, când un »ostaș«, eșind de la Biserică, a fost călcat în picioare și peste peptul lui s'a pus o lespede pe care juca însuși primarul satului în văzul deregătorilor bisericești!...

E mișcătoare mărturisirea prin care se înscriu ostașii ce au rupt-o cu viața deșartă. Unii dau pentru lucrarea de zidire sufletească banii, pe care mai înainte îi cheltuiiau în cele rele. Alții cari și perduseră toată agonisita prin beție, de îndată ce s'au înscris »ostași« și-au refăcut-o deplin. Unul a dat, drept mulțumită, pentru lucrarea duhului sfânt în sufletul său, un ogor în slujba Domnului. Un altul, cărciumar în Bucovina, s'a făcut desfăcător de cărți bune, lăsându-se de apostolia lui Satan.

Oastea Domnului e o tovărășie de voluntari în slujba Bisericii lui Iisus. Acolo unde preotul a înțeles ajutorul minunat ce-l poate avea dela acești ostași ai lui Iisus, a făcut Bisericii o slujbă de mare preț. »Ținuta preotului, scrie Inalt Prea Sfințitul Metropolit Nicolae, este una: să fie în fruntea »Oastei Domnului« în parohia sa. *Prindeți mișcarea, se adresează Analtul Păstor preoților, treziți-vă și înțelegeți-o; ea e o sfântă chemare; numai așa se poate asigura viitorul Bisericii.* Este o mare bucurie pentru noi că pornitorul acestei mișcări de mântuire sufletească, spune într'o scrisoare a Sa, că »ostașii sunt împreună-lucrătorii preoțimii«...

Dumnezeu a binecuvântat, într'o mare măsură, lucrarea condusă de Părintele Trifa cu duhovnicească grijă și presărată cu lacrimile sale de suferință, lacrimi de rugăciune statornică.

I. Gr. Opreșan.

DE EȘTI CREȘTIN!

*De ești creștin, dar tu urăști,
Sau pe vecin îl pizmuești,
Pe cel avut îl dușmănești,
Nici de săraci nu te 'ngrijești
Și sfânta Cruce o hulești,
Atunci... zadarnic Creștin ești!*

*Creștin de ești, dar minți sau furi,
Și lucrurile sfinte 'njuri,
Ori de rachiu și vin te 'mbeți, —
Atunci Creștin numai nu ești,
Zadarnic astfel te numești!*

*De ești creștin, dar tu te certi,
Și vina altuia n'o ierți,
De te răzbuni sau clevețești,
Ca un creștin tu nu trăești, —
Zadarnic astfel te numești,
Căci tu creștin, creștin — nu ești!*

Sandú Neagu, Grași (Neamț).

Misiunea supremă a Oastei Domnului.

Părintele Toma Chiricuță, de la Biserica Zlătari, înscris în »Oastea Domnului«, a ținut o foarte frumoasă cuvântare cu prilejul sărbătoririi unui an de lucru a Oastei de la București.

Desprindem din această înălțătoare vorbire câteva idei principale.

»Fiorul sacru al preoției a făcut din mine, de aproape 20 de ani, un modest căpitan al Oastei Domnului Iisus. Când eram în orașul meu de naștere, Bârladul, am purces la chemarea sufletelor din somnul păcatului, căci, cu îndurare vedeam, cum creștinătatea poporului era moartă. Am lăsat acolo o mică oază sufletească pentru cei »trudiți«. Mergând apoi la Botoșani, unde aceeași stare dăinuie, am strigat 7 ani din trâmbiță și am adunat câteva suflete în Oastea cea veșnică a Domnului care e Biserica vie a Lui. — Venind apoi la București, am strâns sub steagul marelui Comandant al Oastei alte suflete cari s'au trezit la viață nouă și am încredințarea că El binecuvintează această lucrare.

În tot acest timp, mai ales după războiu, mă uitam, cu durere, cum »mare este săcerișul și puțini săcerătorii«. Și negrăit de mare a fost bucuria mea când am auzit de la Sibiu o goarnă mai tare ca

a mea, cu răsunset în toate părțile țării. M'am încredințat, zi de zi, că aceasta e lucrarea puternică pe care o așteaptă Biserica și m'am alăturat ei, cu toată inima, cum era și firesc.

Ați avut prilejul să aflați, în această seară de sfântă sărbătoare pentru noi, roadele cu care Dumnezeu a binecuvântat osârda celor ce s'au ostenit întru aducerea pe făgașul Bisericii a sufletelor adormite de mrejele Sataniei ori rătăcite de la adevăr. E o bucurie rară care mă întărește și mai mult în dragostea cu care mereu m'am rugat pentru ostenitorii din »Oastea Domnului«.

Sunt îndemnat de Duhul lui Dumnezeu, ca sămburele duhovnicesc de la Biserica mea, să-l socotesc, de azi înainte, o grupă a »Oastei Domnului«, sub numele aceluia care e patronul Bisericii: »Sf. Ciprian«. Vom munci cu toții fără răgaz. Eu văd în porneala acestei binecuvântate lucrări, nădejdea unei zile de mare biruință, când toți creștinii fiind ostași de fapt ai bisericii, să nu mai fie nevoie de însoțirea »Oastei Domnului« care-și va fi împlinit atunci marea și sfânta chemare, așa precum unele viețuitoare mor când dau naștere urmașilor, dar de fapt trăesc în formă nouă, în veci!...

Un răspuns.

Mulți ne întrebă despre sănătatea părintelui Trifa. Le răspundem tuturor că — mulțumită Domnului — pr. Trifa care se află de prezent într'un Sanator, merge cu pași repezi spre refacerea sănătății, și — de va fi în voia Domnului — nu peste mult se va reîntoarce să-și reia iarăși, încetul cu încetul, lucrarea întreruptă.

După reîntoarcerea părintelui Trifa, se vor continua iarăși învățăturile cu Tâlcuiri din Biblie, Școala Duhului sfânt, Călătoria spre Canaan, În școala Bibliei, Războiul cel duhovnicesc, În cămara psalmistului David, și celelalte învățături după cari de sigur suspină mulți din vechii noștri cetitori și îndeosebi ostașii Domnului.

Dar la reîntoarcere, păr. Trifa va afla și o durere. Avem

aici multe știri și scrisori (unele chiar dela ostași) că se lasă unii de foaie, după ce lipsesc din ea învățăturile de acum e anul. Nu le mai trebuie foaia, pentru că păr. Trifa n'a mai putut scrie.

Cu ce durere va afla păr. Trifa despre acest lucru! El, a slobozit lozinca (parola): unul pentru toți și toți pentru unul. Și a și pus în aplicare partea primă din această parolă: și-a pus în cumpănă sănătatea și viața trupezască. De sigur, păr. Trifa nu s'a îmbolnăvit chefulind, ci petrecând nopțile în tâlcuirea Scripturilor și pregătirea de hrană sufletească pentru ostașii Domnului și cetitorii toți.

Ce durere va avea deci când, la reîntoarcere, va număra pe cei cari l'au părăsit în ziua năcazului.

Darea de seamă a fratelui

Al. Lascarov - Moldovanu

la sărbătorirea unui an de lucru a Oastei Domnului din București.

Dacă venim aici, sub acest sfânt acoperământ, să spunem în smerite cuvinte, care a fost, vreme de un an de dănuire, lucrarea făcută de »Oastea Domnului«, gruparea București, nu o facem dintr'o deșartă laudă de sine, care nu poate fi frumoasă pentru un ostaș al Domnului, ci tocmai, pentru a vă arăta ce-am fost învredniciți de bunul Dumnezeu a face întru slava Lui.

Venim să spunem că ologi am fost mai înainte, și că El ne-a dat puterea să ne ridicăm de jos și să umblăm pe căile Lui. Și, se mai poate, că grăind acestea, să putem fi și o pildă pentru alți frați, care, și ei, rugându-se Celui prea înalt, să fie învredniciți a scăpa de ologea lor.

Fraților! În astă seară se împlinesc un an de când grupul Oastei Domnului din București și-a început lucrarea. De atunci și până azi, am ținut 47 de adunări săptămânale, lipsind numai 5 pentru ca să fie câte una de fiecare săptămână. În aceste adunări, s'au ținut predici, cuvântări, convorbiri, dări de seamă asupra unor lucruri văzute și trăite de noi însine, — toate având aceeași țintă: »creșterea« noastră întru învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. S'au făcut cântări religioase, rugăciuni și s'au dat îndemnuri pentru o viață sfințită, bogată în rod creștinesc.

Iată câteva probleme cari s'au desbătut, în lumina Scripturii Sfinte și a Sfintei Tradiții: Armătura ostașului lui Iisus (Efeseni 6, 10—18); Nașterea din nou (Ioan 3); Mântuirea, dragostea (I Cor. 13); Folosirea vremii (Efes. 5, 16); Spiritism și vrăjitorie, Jurământ, Faptă și Credință, Burduful cel nou al duhului sfânt, Ispită, Hristos în felul lumii, Incercări, Predare, Ușa cea strâmtă, Botezul, Taina sfintei Euharistii, Sâmbăta sau Dumineca, Cultul sfinților, Cultul Icoanelor, Cultul Prea Sfintei Fecioare, Taina Crucii, Răstignirea, Invierea, Nașterea Domnului, Bilanțul unui ostaș al Domnului.

La aceste adunări, în afară de vorbirile conducătorilor sufletești ai grupării, am avut nespusa mulțumire a auzi predicile câtorva sf. părinți ai bisericii noastre ortodoxe. Mai întâi, am ascultat pe dragul nostru păstor sufletească de la biserica Zlătari, Părintele Toma Chiricuță, care, curând, a intrat în grupare în chip definitiv. Au mai predicat: pr. Ouatu, Comana, Moisiu, I. Ionescu, Petrescu, Teofil Ionescu, Rădulescu, Protopop Nistor, Arhim. Scriban. Toți ne-au adus cuvântul lor cald și bun, întru zidire sufletească. Le suntem, pentru aceasta, recunoscători întru Domnul.

Ca o îndatorire din cele mai de seamă și ca un semn al însăși bune și legiuite noastre dănuiri sub acoperământul Bisericii noastre ortodoxe, gruparea noastră a cercetat Sf. Liturghie cu o stricteță din cele mai strânse. N'a fost Duminecă și sărbătoare în care ostașii să nu fie, în grup, la biserică. Mai cu osebire biserica Zlătari a fost cea mai cercetată. Totuși, au fost dați când grupele de ostași au ascultat Sf. Liturghie la bisericile: Manu Cavafu, Pădeanu, Bucureștii-Noi, Ghencea, unde au predicat conducătorii noștri sufletești. La aceasta din urmă, sub neostenita și calda priveghere a părintelui Ouatu, s'a înghebat o puternică alcătuire de pregătire ostășească. Părintele Ouatu cu ai săi s'au înscris în Oaste, la număratoarea ce s'a făcut în 1930 la Secția București. Această grupare se osebește în chip vrednic de laudă prin multele și frumoasele cântări cu care părintele a învățat pe credincioșii săi.

În cursul anului, conducătorul grupului București, fratele Ioan Gr. Opreșan, a cercetat pe frații ostași din Telega, Slon, Pașcani, Săsciori, Șugag, Sf. Gheorghe. A dus vești bune acolo — și ne-a adus de la frați, vești bune, statornicind asfel o rodnică legătură de frățietate în Domnul.

Am cercetat odată, în grup, pe arestații de la închisoarea Văcărești, ținând acolo o șezătoare creștină și împărțind cărți și ziare bune. Vom urma aceste cercetări a închisorilor, căci pe lângă că ne îndeplinim o datorie creștinească, dar

CÂNTĂ SLUGA DOMNULUI.

CA MINE.

»Faceți bine«.

Matei 5, 44.

Am prins din preacurata gură
A Celui-ce pe toți ne ține,
Șoptirea cu miresme line:

— Nu vii la Mine 'n bătătură,
Să guști un miez de 'nvățătură?...

Ce-i dulce, ca un strop de miere?...
Și mai de preț ca o avere?...

Să știi, să îndrăgești ce-i bine!...
Să-l faci de-apururea, ca Mine!...

GLAS DE SUS.

»Învățați dela Mine«.

Matei 11, 28.

Dascălul îți cuvântează:
— De ești făclie, luminează!

Izbăvitorul îți grăiește:
— De ești jăratec, încălzește!

Stăpânul Mare poruncește:
— Iar de ești apă, răcorește!

A. NANU.

— Avem marea plăcere de a vesti pe cetitorii »Oastei Domnului«, că scriitorul poet plin de har A. NANU, a trimis pentru această foaie un șir de poezii pline de miez sfânt, însuflate de sfânta scriptură, ca un nou rând de psalmi plăcuți sufletului creștin. — Incepem mai sus publicarea lor, și vom urma în toți numerii.

În Oaste au mai intrat:

Din com. Petrești: Măriuca C. Gheorghiuță, femeie bătrână.

Din Muncelul de sus (j. Roman): Constantin H. Popa, Alecu C. Igne, Neculai N. Sârbu, Gheorghe F. Tatnoschi, Const. Tatnoschi, Vasile I. Burlacu.

Din com. Gioseni sat Chetriș, Constantin Șt. Tamba cu soția Ilena cu copii Maria, Ilena și Ion și Ștefan Tamba, tatăl fratelui Const. Tamba cu soția Anica cu copii: Ghiță și Lucreția.

Din Ohaba (j. Sibiu): Gheorge Moldovan, Marie Arion.

înșiși, cei închiși, ne așteaptă. — De asemenea, unii din frați au cercetat pe bolnavi în spitale, ducându-le mângâiere și dragoste. — Am început o bună lucrare, prin cercetarea fraților între ei, ca o întărire la nevoi, la îndoeli și la ceasuri de cumpănă.

Toate aceste feluri de cercetări, le vom întehi în anul de față. Simțim aceasta ca o îndatorire din cele mai de seamă.

Ostașii, în anul ce-a trecut, au făcut și fapte de milostenie, atât cât puterile lor le-au îngăduit.

S'au împrăștiat cărțile și gazele Oastei, — s'au făcut daruri în Noul Testament și Psalmi, precum și alte cărți de bună zidire duhovnicească.

Un credincios, la strigarea noastră, ne-a dăruit o cutie închisă, având în ea niște bani strânși, pentru a-i da unei văduve. Și nu puțin a

fost îmbucurarea văduvei, când, deschizând-o, a găsit în ea câteva mii de Lei. A fost acesta un fapt, care ne-a dovedit cât de mare e puterea rugăciunii și a credinței, când este pornită din adâncul cel bun și curat al sufletului. Domnul Dumnezeu nostru este, pururea, bun și mare. Fie El lăudat!...

Ca număr, suntem 60 ostași statornici și 40 în pregătire la centru (în punctul conducător) și aproape o sută în secția Ghencea.

Suntem puțini, — dar dacă vom fi învredniciți de Domnul, vom putea aduce și alți frați în mijlocul nostru, pentru aceeași lucrare.

Ce avem de gând să facem pentru viitor? — Să ne întărim în credință, rugându-ne cu putere lui Dumnezeu, ca să înzecească roada noastră, întru slava Lui, acum și pururea și în vecii vecilor.

pentru darurile lui cele neasămănat mai mari și mai bogate, ce ți-a dat El ție, pe cât e acel mic animal față de stăpânul său pentru puținul ce îi dă?

De câte ori zburdările firii tale, mai ales a tinereții și bărbăției tale, te rătăcesc pe cărările de multe feluri ale vieții, — dar oprești-te tu, încă în firul clipei de zburdare, ca să vezi că oare nu te-ai depărtat prea tare de Stăpânul tău?

Și dacă el, ca să te cerce pe tine, s'a ascuns din calea ta, sau tu te-ai pierdut prin spini și măracini de El, — te sparii tu de asta și ce faci pentru a-l găsi iară?

Că și tu ai un dar de a

simți Calea pe care a trecut și petrece Domnul. Cățelul are mirosul său ager, tu ai sufletul tău chemător, care, dacă nu-ți astupi urechile la chemările lui, te strigă și te îndreaptă spre Domnul, așa cum pe micul animal îl cheamă și conduce mirosul lui. Omul din parc se ascunsese în casa de alături, Stăpânul tău e ascuns în Casa sfântă a lui, în Biserică. Mare a fost bucuria stăpânului când a văzut cum l'a căutat și la el a alergat cățelul lui credincios, — mare e bucuria Domnului, când te vede pe tine fugând de ispitele și relele lumii la Casa lui, ca să fii »mai lângă Domnul tău, mai lângă el«.

Cățelul credincios, — și creștinul.

Un bărbat trecea într-o după-amiază cu soția sa printr'un parc (grădină de obște pentru plimbări în aer bun). În jurul lor alerga, când nainte, când în lături peste cărări, când înapoia lor, un cățel sprinten și voinic, pe care ei îl țineau la casă, ca pe un paznic bun, — și, pentru slujba lui, îl îngrijiau. Cățelul era, pentru asta, foarte alipit de ei, ca, de altfel, orice câne ținut la casă sau pe lângă turma de oi. El e în orice vreme gata a se primejdui pe sine întru apărarea stăpânilor, a casei lor sau a turmei.

Intr'o vreme cățelul zburdălnic de care vorbim, se depărtase mai mult de stăpânii săi, sărind pe cărare înainte și încolo printre arbori.

Cei doi soți chiar treceau pe lângă o casă ce se afla aproape de cărare.

— Hai să ne-ascundem, zise soțul, să vedem ce va face cățelul nostru, când nu ne va mai vedea? — Și repede intrară în casă, închizând ușa în urma lor, dar stând după ușă, să vadă și să audă ce va face cănele părăsit.

Nu peste mult, cățelul băgă de samă, că stăpânii săi nu mai sunt pe aci! El se opri îndată locului, își ridică capul în sus, își dete urechile înainte și privi cercetător înainte! Gazdele lui nu-s! Se repezi spre cărare, pe unde știa el că ei ar fi trebuit să sosească, și începu a mirosi cărarea dela o lature la alta, doar va simți cu agerul său miros, urmele stăpânilor săi, bine cunoscute năsucului lui. Dar nici o urmă că ei ar fi trecut pe aci. O luă la fugă 'napoi pe cărare înspre acolo pe unde știa că ei au venit cu el. Tot mirosind, de-odată prinse valul nevăzut de aer în care era mirosul urmei lor, și atunci începu a sări mai mulțumit pe acea urmă înainte, care îl va conduce până la ei. Dar dela un loc încolo, iară perdu dăra de miros a stăpânilor săi! Se întoarse napoi până la punctul unde o pierduse, și apoi începu a mirosi cu luare aminte, că încotro duce acel semn nevăzut, înțeles numai de nasul

lui? Și dăra de miros îl duse în lături, spre casa de alături. Tot mai voios cățelul mergea cu nasul în pământ, după dăra, până ce se trezi cu capul năruș pe peretele casei. Se uită în jur, nu-i nime! Unde-or fi? Alergă în jurul casei, plecându-și năsucul jos, să vadă e pe acolo semn că gazdele lui ar fi trecut spre grădină? Dar — nu mai găsi mirosul care-l adusesse până la casă. Se întoarse iar la locul de unde plecase, din fața casei, și iară găsi dăra de miros. Văzu că aceea se perde în fața ușii. Atunci el știu că stăpânii lui aci au intrat, prin ușa aceasta! Și începu a sări cu labele pe ușă și a zgăria pe ea și a mîrăi, ca și cum ar spune plângător: — Dar deschideți-mi, să viu și eu, că aci sunteți! — În zadar gazdele din lăuntru, rîzând de el, nu-i răspunseră nimic, el de aci nu se mai depărtă, ci sărind mereu cu piciorușele pe ușă, cerea să i se deschidă!...

Atunci gazdele îi deschiseră ușa, și mare fu bucuria cățelului credincios că și-a găsit stăpânii de cari se rătăcise în niscai clipe de zburdălnicie a lui, și mare bucuria stăpânilor de dovada credinței și alipirii cățelului lor, la dănsii. Il neteziră pe cap, îl lăudară și merseră apoi mai departe, cu bucurie și unii și alții.

O, creștine dragă, câte ai putea tu înțelege și învăța din istorioara aceasta a unui biet animal făcut de Dumnezeu să-și slujească stăpânul său cu credință!...

Gândește-te dacă nu ești și tu o zidire foarte asemănătoare trimisă în lume, ca să-ți slujești pe Stăpânul tău, cel care îți dă ție toate cele trebuitoare, așteptând dela tine doar atâta, ca să-i fii credincios și să nu te depărtezi de El, dus de sburdălnicia ta pe cărările lunecoase ale grădinei minunate în care te-a așezat...

Dar bagă-te de samă însuși pe tine și vezi: Ești tu cel puțin atâta de alipit de Stăpânul tău și de mulțamitor

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Hauzești.

Ostașii din com. Hauzești cu cei din Fârdia sunt așazăcând contopiți, așa se țin la olaltă și se caută unii pe alții. În a 3-a zi de Crăciun și a 4-a, am mers noi ostașii de aici, la *Lugoj*, să fim împreună cu ostașii de acolo, spre mai mare bucurie sufletească de marele praznic. Am sosit, — deși cam târziu, — și la sfânta liturgie. Iar după amiază am petrecut-o cu ostașii de acolo și alți credincioși, în Școală, cu cântări și cetiri. Subscrisul am spus Psalmul 25, fr. Emil Mușă și I. Olariu au cântat. Apoi am fost găzduiți pe la frați și surori. A doua zi o parte s'au întors de dimineața acasă, noi câțiva am mai rămas și la liturgie și numai apoi ne-am despărțit cu pace și dragoste de frații de acolo, — cu cari Domnul să fie și să le ajute.

Vasile Angel.

Căt. Ciobotari.

Ostașii Teofil Moldovan din Seliștat (j. Făgăraș) și Toma Loghin din Sibiu, iubitori de propoveduire, poftiți de fratele în Domnul Nicolae Husar din Cătunul Ciobotari, com. Toplița (j. Murăș) au mers pe a 3-a zi de Crăciun la Ciobotari, pentru a risipi, după puțină, ispitele și fățarniciile baptiste, cari atacă și aci sufletele oamenilor. În adunarea ținută, fratele Teofil Moldovan a luat cuvântul apărând dreapta lege, dar ispititorii atâta au întrerupt și tulburat bunul sfat, încât ostașii și bunii creștini au părăsit adunarea și au urmat rugăciunile în casa fratelui Vasile Vodă.

Iar în 28 Dec. (Duminecă după Crăciun) ostașii și credincioșii și oaspeții propoveduitori, am mers la biserică, unde, la sfârșitul liturgiei, vrednicul preot Gliga din Toplița, venit de dragul Oastei, a ținut o prea pătrunzătoare cuvântare, chemând pe toți la statornicie în sfânta veche lege, — și mulțumind celor ce osteneșc pentru întărirea Oastei Domnului. A rostit cuvinte bune și fratele Toma

Loghin din Sibiu; s'a cântat Tatăl Nostru. — După masă adunare cuvioasă în casa fratelui Nic. Husar. Așa multe suflete s'au mângăiat, — și urmarea a fost că s'au înscris în Oaste încă 8 buni credincioși și anume: Dușa Gligor lui Dumitru, Dușa Vasile lui Constantin, Ciobotă Nic. lui Chirilă, Truța Zaharie și soția, v. Maria Antal, Petru Arcălean bătrânul, om de 83 de ani, însuflețit de aceasta lui Dumnezeu plăcută mișcare, Vasile Vodă și soția. — Fie bine primiți sub steagul Oastei și înaintea lui Dumnezeu.

Din Vânători (Teleorman).

Doi frați ostași din com. *Traian*, Marin Pielmuș și Dumitru Costea, ne-au căutat și ne-au poftit să mergem la ei să ajutăm lucrul Domnului. Ne-am dus pe 30 Nov. tr. 4 frați din Vânători și 1 din Lisa, cale de 15 klm., mai alăturându-se în drum unii la noi, cari mergeam cu steagul cântând o cântare nouă adusă de mine dela Oastea din București: »Bate moartea la feastră«... Auzind, lumea ieșea pe toate străzile (ulițele) și ne asculta și le plăcea.

Ajunși în com. *Traian*, am luat parte la sf. liturgie, cântând noi cu cantorii, un frate oaspe cetind Apostolul. După masă ne-am adunat la fratele Dumitru Costea, unde a venit lume de abia mai încăpea. Aci li s'a tâlcuit rostul Oastei; unii au spus poezii religioase, alții au vorbit după scriptură, încheind cu psalm 55 cetit și ascultat în genunchi. Apoi ne-am despărțit cu frățescă bucurie, că lucru bun am întărit și aci.

F. Călin.

În Oaste au mai intrat:

Din com. Bosance (j. Suceava): George Damian și soția Ana, Neculai Budurovici și soția Vironica, Vasile Oniu și soția Istina, Simion David, George Blându, Toader Smântancă, George Spoială, Ileana Givnici, Varvara N. Blându, Vasile Oniu și Maria Bujorean.